

2001

Fabrieksarbeider Serge Baguet: van bierbuijke naar bloementuil

Hij kende de ronde. Welzeke. Uit een vorig leven feitelijk. Maar zo mooi als op donderdag 26 juli 2001 was het eerder niet geweest. Daar stond hij dan toch maar: Serge Baguet. Met de bloemen. Op het podium. In de Tour de France. Ritwinnaar. Hij, de man die twee jaar ervoor nog op daken klom, zijn fiets niet meer aanraakte én met zijn maten en collega's uit de fabriek bier dronk. Veel bier.

Van 1991 tot en met 1996 was Serge Baguet beroepsrenner. Het bracht hem naar eigen zeggen weinig. Althans, de zilvervloot voer niet binnen. Het aanbod van zijn schoonvader om in diens bedrijf aan de slag te gaan, als dakbedekker, kon Baguet dan ook welhaast niet afslaan. En dus stalde hij in de winter van 1996 op 1997 de fiets in de schuur en ging hij het dak op. Als jeugdrenner was het hem allemaal erg makkelijk afgegaan. Hij won – zonder al te grote inspanningen – veel, zo niet alles. 'Ik won hoe ik wilde, ik was de beste van het land.' Maar dat bleek geen garantie voor veel succes als beroepsrenner. Oké, ritjes in de Ronde van de Limousin, niet de makkelijkste ronde toch, en in de Ronde van Groot-Brittannië stonden al op zijn palmares, maar na vijf seizoenen Lotto en een jaartje Vlaanderen 2002 was het gedaan. De lol was eraf. Hij was het zat niet meer te winnen.

Baguet kon zich ook niet voorstellen ooit weer op te stappen. Aanvankelijk miste hij het harde labeur niet. Integendeel. Hij kon nu ongeremd eten, meer drinken, later naar bed. En allicht verdiende hij ook nog eens meer. Totdat hij zich, het was inmiddels 1999 en alweer drie jaar na zijn pensionering, door Mario de Clercq en Scott Sunderland liet overhalen toch maar weer eens wat aan zijn conditie te doen. Eenmaal weer op het 'rechte pad' met zijn maten, groeide de goesting snel. En prompt maakte Baguet zijn rentree, in 2000. Terug bij Lotto. 'Ik ben er meteen voor de volle honderd procent voor gaan leven.' Het jaar erop werd zijn beste. Derde in de Amstel Gold Race, winnaar van de Druivenkoers. En dus, op die ene dag, ritwinnaar in de Tour. In Montluçon zwaaide hij plots weer met de bloemen.

Die ochtend was hij op pad gegaan met zestien man, in de verzengende hitte. De een na de ander viel af, sneuvelde. Baguet niet, die wist – na enkele jaren op het dak – inmiddels wat echt hard werken was. Jakob Piil en Massimiliano Lelli konden het langst volgen, maar Baguet liet zich in de slotkilometers niet meer verrassen. 'Ik voelde me weer sterk, wist ergens in mijn achterhoofd dat ik ooit nog eens een grote koers kon winnen.'

Op 11 september 2007 kneep Baguet, 38 inmiddels, gewezen nationaal kampioen (2005) en rijdend in het shirt van Quick Step, de remmen dicht. Nu was hij echt prof-af.

